

и отъ много други цвѣтъ, съ кои сѣ твърдѣ обсъани
укашни-тѣ ливади, свърза іж и іж затькна на странѣ си
му мириши.

Повъртѣ ся еще нѣколко врѣме, попогѣдва дано до-
и дѣдо Цвѣтко да ся простѣтъ и да го попыта : кой пѣтъ
улови за кѣмъ Търново. Нѣ пѣдаря не ся видѣхъ ; той
бѣше отишелъ чакъ на долния край на ливадѣто, дѣ ся бѣ-
хъ показали воловари-тѣ, а да го чака, трѣбаше да замрѣ-
е; защото стареца вървѣше полѣка, а и, кой знае, дали
бѣше да доди. Той ся приготви да трѣгни.

„Е, Вранчо! казваше той пакъ на коня си, ако не си
напасалъ, нераздѣлный ми другарѣ, ще мя простишь : трѣ-
да ся върви.“ А коня си изправи главѣ-тѣ, погѣдня го
зе да хъхърижи, кѣто че искаше да му каже : „ какво-то
елаешъ ты, това желяхъ и азъ.“ Кѣто говораше това, той
обсѣдла, обюзда, тури дисаги-тѣ, ямурлука, кубури-тѣ,
егна сичко, опаса ся и обрѣжи, поведе го да излѣзѣтъ
бърдо-то, и тогава да му ся качи. Излѣзохъ на равно-
бърдо, пѣтника възсѣдна Вранча и улови пѣтя кѣмъ Ко-
ревицѣ, кой води се пакъ на Търново, нѣ малко забикаля.

Отъ двѣ-тѣ страни на пѣтя бѣхъ нивия засѣяни, жи-
то бѣше вретеніасало, рѣжи-тѣ и ичумици-тѣ бѣхъ скла-
ди и стигахъ до зингип-тѣ. Сички-тѣ дървеса бѣхъ ся
листили, кусори-тѣ изъ ниви-тѣ бѣхъ заглѣхнали ; кру-
и-тѣ, кои твърдѣ много ся намѣрѣхъ изъ тѣзи ниви, бѣхъ
вързали — вредъ зелено, вредъ весело ; цвѣтни-тѣ былки
агожхаяхъ, вѣтъра имъ разносяше миризливый пращецъ и
доносяше до ноздри-тѣ на пѣтника. Колко-то по-вече
пближаваше вечеря, толкова по-вече ся усилаваше вечер-
ка, кой клатяше и възнуваше зелени-тѣ кадиѣяни ниви
то морѣ. —

Майски-тѣ желти базуянци, кои захващѣтъ да лѣтътъ
са ся захлади, бѣхъ ся вече разлѣтили, и брычахъ съ